

K 513 / 1200.

Vassa, november 17. 1864.

Tisztelek honfitársam!

Jól esett nekem a meglepetés, mis innék figyelménél fogva a „Sz. Figyelő” 2^{ik} számának vételével érkezék!... az 1° szám híkezőleg elvédt a járatlan úton... s a 2° k. vételével inkább szeltem el eszembe jutott az egyszeri vendég, ki látogatása alkalmával erővel rá akarta disputálni a gazdára hogy ő most másodszor van házában; a sok fogaskorásnak aztán az lett a vége hogy ő, a vendég, először is oda akart menni... s a gazda igen szívesen acceptálta.

Ex az említett „gazda” bizonyosan jól ellátta az ő vendégét, mert amint a hagyomány mondja: jó barátok lőnek.

De én... de én...? kérdések kérdése: minden csekély erőm visszacsedése mellett is, valyon tudom-e vendégemet úgy fogadni, hogy látogatása nálam jó helyen sörösz legyen?...?

Beleoltastam ugyan, vendégem egész lelkebe... számomra vettem multam és jelenemmel... s úgy találom, hogy az ő lelkebe régi vágyaim vannak ugyan visszadva, de számvetésemből kitént, mi-kerint aligha úgy nem jártam, mint a ki 65 éves korába léli föl az ideált, kit 25 éves korában álmodott...!

Oh, ahig ahig ismerve engem, könnyen elmasolyodhatik
e mondatomom; de ha lelt benső életemre némi fény
vesnék ön előtt: bevallanám hogy nem hivallogtam.
S tartózkodóvá kellennem, hogy a jelennél, ha azt
elmondom, parasztra ne páltjon hangom!

Selkém, ha nem egészen, de minden bizonnyal nagy
mértékben megvan törve... s e töredék gyenge világitása
valyon hozand-e valamit ama szép egészhez, mit önnek
valóban becses lapja célul tűzött ki?

En alig hiszem. —

Nem sagalhatom azonban, hogy e megkeresés több benyo-
mást sön lelkemben az egyszeri serkenésnél... s igérem
önnök, hogy amint annyi idővel rendelkezhetem, mely-
ben lelkem a jelenlegi lánysági, októrt csak percekre is
ment lesz: azonnal hozzá illek valami dolgozathoz.

S bocsásson meg ön, hogy a helyess hogy semes figye-
lém azonnali viszonytalálással köpfönném meg: ily ser-
jedelmes levéllet unatom! „Készletem” semmi sincs,
hacsak hofferabb műből musaványt ne venne ön fel,
mi azonban salár öfke se fér a lap céljával?... Most
pedig ha látná ön: valóágos mindenes vagyok! Nöm,
ki ma egy kere ismer egy kis fiúval ajándékozott meg en-
gemet: igen igen becsy!! csak hogy főzniöm nem kell.

Szegényégemben a gyarló gazdálkodás exor bibéjéhez bédlt
a marhabaj (kerencse hogy csak fiúfiúval) er minden
nag dolgoz ad. — Az alkotmányos élet áldásai közt

nehány nap múlva signálva van nyakánra a — katonai
adóexcursio!... Aha csaknem zavart vagyok. Ez elfog
meneteni végkéj. — Tüprengésemben végre arra is gondolék
— hiszen az ember csatládja megmenetésiére mit el aen
gondol — hogy megkísértem vffes költeményeim kiadá-
sát ha becsületes kiadó akadna. De ily időben! és
végre ki által?!

Még egyszer bocsásson meg ön ennyi bizalmas beszél-
getésért! Magam sem tudom az okát, mért kellett így
megnyitnom.

Jugadja ön vffine köftöncsem mellett forró
készkorizásomat s emlékezzék néha rám!

igaz tisztelője

Tóth László

